

løsninger og på samarbejde på tværs af landegrænser.

EU fremstår i dag som den naturlige ramme om et sådant europæisk samarbejde. Det bliver i EU-regi, at de europæiske lande i fællesskab vil søge fælles løsninger på de fælles udfordringer på asyl- og indvandringsområdet. En grundlæggende målsætning for hele EU-samarbejdet er jo at sikre, at det er et område i Europa, som har frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den fælles politik på det her område er et vigtigt bidrag hertil.

Der er heller ikke tvivl om, at samarbejdet har stor politisk betydning. Vi har jo allerede haft nogle første drøftelser af det i Det Europæiske Råd. Amsterdamtraktaten lægger også nogle linjer til rette. Ambitionsniveauet blev sat op for en række foranstaltninger i Amsterdamtraktaten. Det drejer sig bl.a. om vedtagelse af Eurodac, altså regler om et fælles europæisk fingeraftrykregister for asylansøgere og tiltag til bekæmpelse af ulovlig indvandring. Næste skridt tror jeg mange husker fandt sted på topmødet i Tampere i Finland i oktober 1999, hvor det bl.a. blev besluttet, at der på det her område skulle iværksættes og intensiveres et samarbejde, som har med asyl og indvandring at gøre.

Nicetraktaten betyder en yderligere udvikling af rammerne for samarbejdet. Der blev opnået enighed om at udvide adgangen til at træffe beslutninger på området. De eksisterende bestemmelser kræver som udgangspunkt enstemmighed. Samarbejde på dette område er under opbygning. Det er en proces. Mange initiativer er i gang.

Det er vigtigt at fastslå, at med Amsterdamtraktaten blev samarbejdet om asyl- og indvandringspolitikken overflyttet fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til det fællesskabsretlige samarbejde i søjle 1. Vi vil se konstruktivt på et samarbejde på det her felt i EU, og vi deltager som udgangspunkt heri på en konstruktiv måde.

Men det er lige så klart og i overensstemmelse med vores forbehold, at vi i modsætning til de andre lande alene deltager i de fælles regler på mellemstatsligt grundlag. Vi deltager aktivt, og vi følger nøje, hvordan arbejdet udvikler sig, men vi er ikke bundet på forhånd af de retsregler, de øvrige lande vedtager. Danmark vil tage stilling fra sag til sag. Om vi vurderer, at det vil være vigtigt for Danmark at deltage i det konkrete samarbejde eller ej, vil være grundlaget. Hvis det er tilfældet, at det er vigtigt for os at

deltage, ja, så vil vi i givet fald iværksætte de nødvendige nationale procedurer, inden regeringen anmoder om tilslutning til samarbejdet på mellemstatsligt grundlag.

I den forbindelse er det også vigtigt at holde sig for øje, at forbeholdet medfører, at Danmark kun har en ensidig ret til at tilslutte sig retsakter, som er en videreudvikling af Schengenreglerne. I alle andre tilfælde kræves det, at de øvrige EU-lande samtykker heri. Det er ikke nogen selvfølge.

Må jeg slutte med at sammenfatte, at tre ting efter regeringens opfattelse udgør rammerne for dansk deltagelse i dette samarbejde: For det første finder vi, der er klart behov derfor. For det andet erkender og støtter vi, at der er et fornuftigt samarbejde i gang, som vi bør deltage aktivt i. Og for det tredje skal dansk deltagelse i samarbejdet naturligvis ske i fuld overensstemmelse med det danske forbehold.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Som statsministeren netop var inde på, er det EF-traktaten, der fastsætter rammerne for den regelopbygning, der jo finder sted i EU-regi i øjeblikket på området for asyl og indvandring, og hjemmel for de bestemmelser, der skal fastsættes, findes i Traktatens afsnit 4, artikel 63, og Danmark har som bekendt et forbehold for samarbejdet i EU på det område. Det er kun for at være helt klar over rammerne.

På asylområdet bestemmer artikel 63, at der skal etableres fælles minimumsstandarder for en række områder. Det er for placering af ansvaret for behandlingen af en asylsag. Det er for modtagerforhold for asylansøgere. Det er for opnåelse af status som flygtning og for tildeling og fratagelse af asylstatus. Endvidere skal der efter artikel 63 vedtages minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse, og der skal gennemføres foranstaltninger, der fremmer en ligelig fordeling af indsatsen til modtagelse af flygtninge og fordrevne.

På indvandringsområdet skal der ifølge artikel 63 vedtages fælles regler for tredjelandes statsborgeres indrejse og ophold samt for EU-landenes udstedelse af langtidsvisa og opholdstilladelse bl.a. med henblik på familiesammenføringer.

Endvidere skal der vedtages regler for bekæmpelse af ulovlig indvandring og ulovligt ophold. Der skal også gennemføres fælles regler for, hvordan og i hvilket omfang tredjelandes statsborgere med lovligt ophold i et medlems-